

SƏMA MUĞANNA

*Göyərçinin
qərribə sevgi hekayəsi...*

(Povest)

**“Müəllim” nəşriyyatı
BAKI – 2021**

**Səma Muğanna. GÖYƏRÇİNİN QƏRİBƏ SEVGİ
HEKAYƏSİ...** (*povest*). Bakı: “Müəllim” nəşriyyatı,
2021. – 48 s.

© Səma Muğanna, 2021

Səmanın dünyası... Dünyanın Səması...

Mən Səma Muğannanı və ailəsini tanıyanda o, hələ körpə idi. Nənəsinin öyüdlərini, babasının nağıllarını dinləyən, anasının nigaranlıq yeri, evin şənliyi körpə... Bakı Dövlət Universitetində müəllimim olan anası Sevinc Muğannanın söhbətlərindən artıq onun uşaq dünyasına bələd olmağa başlamışdım. Görürdüm ki, Azərbaycan ədəbiyyatının önəmli simalarından olan, Xalq yazıçısı İsa Muğannanın ailəsində dünyaya göz açan bu qızcığaz böyüklərinin zəngin mənəvi dünyasından su içərək yaşa dolur, boy atır. Torpaqdakı suyu və ən mühüm mineralları canına çəkərək böyüyən fidan kimi...

Sonralar Səmayla münasibətlərimiz yaranmağa və daha da sıxlaşmağa başladı. Onun tərbiyəsi, dünyagörüşü, yaşından qat-qat böyük olan düşüncələri, həyata və insanlara özünəməxsus yanaşma tərzini çoxları kimi mənə də valeh etdi. Muğannaların evində gələcəyin zəngin fikirli və uğurlara imza atacaq, mənsub olduğu ailənin başını ucaldacaq bir Səma vardı artıq. O Səma ki, qəlbi sevgi, gözəllik və ədəbiyyat eşqiylə dolub daşır. Babasının, anasının ədəbiyyat sevgisi ona qanla, genlərlə ötürülüb. Yəni Səma başqa cür ola bilməzdi də.

Səma ədəbiyyatı sevməklə qalmır, kövrək və

zərif addımlarla gözəl və həlim qələmi, söz dünyası ilə özü də ədəbi mühitin içərisinə daxil olur... Hər zaman kitabların, mütaliənin faydalarından danışan, bunu təbliğ edən Səma həmin faydaları bilavasitə öz dünyasında əks etdirir: zəngin söz ehtiyatı, aydın və səlis düşüncələri ilə.

Əlinizdə tutduğunuz bu kitab azyaşlı yazıcımız Səma Muğannanın artıq ikinci kitabıdır. Onun "Göyərçinin qəribə sevgi hekayəsi" povestini oxuyarkən həm sevindim, həm də təlaşlandım. Sevindim ona görə ki, gələcəkdə Azərbaycan ədəbiyyatında Səma Muğanna adlı layiqli bir imzanın olacağına ümidim və inamım artdı. Təlaşlandım ona görə ki, əsərin baş qəhrəmanı Röyanın timsalında Səmanın o saf, təmiz, kövrək dünyasını gördüm. Sanki yazdıqlarına və sevgisinə sarılıb yaşayan Röyanın daxilindən bir Səma boylanırdı. O Səma qəhrəmanına heç bir müdaxilə etmir, onu sevgisi və arzularıyla baş-başa qoyur. Özü isə sadəcə kənardan seyr edir. Bilir ki, gec-tez qəhrəmanı doğru yolu tapacaq, həqiqətin ən alisinə varacaq. O həqiqət də yalnız sevgidir. Müəllif Səmanın öz Göyərçininə qarşı heç bir şübhəsi yoxdur. Çünki ona can verən, onu var edən özüdür. Röya (digər adla Göyərçin) onun ürək məhsuludur.

Fikrimcə, əsərin bədii keyfiyyətlərindən, yazı texnikasından danışmaq üçün çox tezdir. Çünki bu

gün bu əsərləri yazan, az yaşlı Səməmizin kövrək və həssas ürəyidir. İnanırıq ki, gələcəkdə bu ürəklə peşəkar yazıçı qələmi birləşəcək və biz oxucuları fərqli, oxunaqlı əsərləriylə sevindirəcək.

Yazıçılıq məkanına yeni-yeni addım atan Səma həm də anası Sevinc Muğannanın yarım qalan arzularını reallaşdıran qüvvədir. Zamanında qələmdən ayrı düşən Sevinc xanım bu gün Səmanın timsalına itkin arzularına qovuşur. Bu səbəbdən, əminliklə deyə bilərik ki, Səma Muğanna yazıçı qələmiylə iki taleni yaşayır və yaşayacaq. Ona bu çətin, məsuliyyətli və gözəl yolda yalnız uğurlar arzu edirik!

Şahanə MÜŞFİQ

*Azərbaycan Yazıçılar Birliyi
Gənclər Şurasının katibi,
Prezident təqaüddçüsü*

*Sözü sözsüz edərik sözlə ifadə,
Sözün arş-ismi dəhridə möcüz ifadə.*

İlk öncə, məndən bunu oxuyanlara hədiyyə olaraq bir beyt aləmlərə rəhmət, ruha kəramət mislində nazil olan “söz” haqqında tərif mətləsi vermək istədim. Söz dedikdə belə, sözdən ifadə edərik, sözü söz vasitəsilə ilə tərif edərik, sözü söz ilə ilə anlayırıq, sözü söz ilə anladırıq. Bir sözlə, sözsüz bir heçik, sözsüz biz heçik. Baxın, düşünək ki, “söz”, “səs” nazil olmamışdı... O zaman, nə ilə tərif edərdik aləmlərin Rəbbini, necə ifadə edərdik sevdiklərimizi sevgimizi, necə bir şirinlik ilə alardıq dostlarımızın qəlbini.

Hansı təcnislik bu qədər əziz, doğma və mənəvi bağlılığın asılılığından sözlü zərrəciklər asa bilərdi ki?!

Demək içdən gələnləri, qəlbdən duyulanları, bəzən sevincləri, bəzən acıları, duyulanları, bəzən də hər şeyi təsvir etmək üçün sözə ehtiyac duyulmuş.

Ən saf hisslər şeirlərdə, qəzəllərdə, əsərlərdə, kitablarda, romanlarda və əzizləmələrdə duyulub, sevilərmiş. Sonsuz gözəlliklərin çırağı, səmimi ayrılıqların çöküşü, sevincli görüşlərin siraviliyi “söz” imiş.

Yetərli tərif edə bilməsəm də, niyə “söz” haqqında tərif etdiyimdən bəhs etmək istəyirəm:

Bir daha düşünün, 86 il ömür sürsün və hər gününü xalqı üçün, cəmiyyət üçün yararlı olsun deyə əlindən gələnin, qələmindən gələnin irfani möcüzələr ilə bəzəsin. Hər birimizin tanıdığı, sevdiyi İsa Muğannadan bəhs edirəm təbii ki, ancaq bir müddət ötdükdən sonra Muğannanın varisindən balaca şahzadə, mənəvi aləmin hurisi, dahi yaradıcılığı ilə tanış oldum. Qəlbinin gözəlliyi, saflığı ilə qəlbimə qonmuş balaca qızın, hər gün yeni və pünhan olan sirrləri ilə tanış olurdum. Məncə anladınız, ilk öncə niyə “söz” haqqında tərif ilə başladım cümlələrə, çünki Səma haqqında bir şey yazılacaq deyildiyi zaman söz, söz haqqında bir şey yazılacaq deyildiyi zaman Səma düşür ağıma. Məncə bu dünyada hər ikisi eyni mənəni verir. Səmanın dəyəri sözün varlığıdır, məncə.

İfadələr nə qədər incə, siravi olsa, o qədər də ruhlu görünər fikrimcə. Tərif uyğun, tam tarazda olmasa da, bir daha dilə gətirmək istəyirəm:

- Balaca şahzadə, uğurların bol-müvəffəqiyyətlərin, nailiyyətlərin daima olsun. Hər zaman yaz, yarat və ruhumuzu oxşa sözlərin ilə. Bu müqəddəs yolda saf və pak addımlar nəsibin olsun.

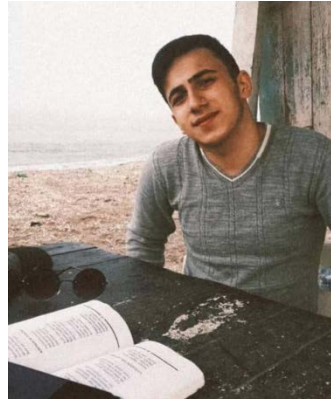
Və son olaraq sənə, yeni işinə və yaradıcılığına
bir-iki beyt qəzəl hədiyyə etmək istəyərdim:

*Sözü söznən bəzəyən, ruha misafirdir Səma,
Rahı-pakdır, ruhu saf, mənəvi şairdir Səma.*

*Başar ol, Qur'an oxu kəlməsi ilə xəlq olub,
Yəni aləmdə sözün cilvəsi tək, birdir, Səma.*

*Sani ünsür, cani qatil, batini baldır amma,
Yaranmış ilk xəlayiq söz, paki-nadirdir, Səma.*

*Namiqəm, vardır əziz nəsihətim sizlər üçün,
Dəyərləndirin onu, aqili-zahirdir Səma.*

Namiq Zamani

Proloq

Göyərçin... Bu səhifələri o dəftərə yazmamış nə tez unutdu o günlüyü cırıq-cırıq edib atdığıni? Yazdıqca gözlərindən axan yaşları insanlara nifrəti ilə yazırdı. Artıq 25 yaşına doğru addımlayırdı. Sarı saçları və məsum siması vardı. Bəlkə də ətrafımızda gördüyümüz çirkin, iyrənc qızların ən məsumu idi. Onun bu həyatla addımlaması çox çətin idi. Xarakteri də mürəkkəb idi və sizə söyləyim ki, sevgisi nifrətin ən acımasızına çevrilərdi...

Yaradıcılıqla məşğul olardı, ancaq Göyərçin həyatı insanların yalan baxışlarıyla izləməzdi. O, reallıqda yaşasa belə, reallığı sevməzdi. Sadəcə tək söz söylərdi: "Mənim bir dünyam var və orada mənə sevənlərlə yaşayıram." Göyərçin çox çətin xarakterli idi dedim. Xeyr, çətin deyildi. Sadəcə insanlar idi onu qəddar və zalım edən. Çox təmizqəlbli idi (dostlarının söylədiyi kimi). Qəlbi kiçik körpə kimi məsum idi. Çöhrəsi də təmiz və gözəl idi.

Və son... Bu səhifələr bir zaman xatırlanacaq, hətta onlar belə ağlayacaq, çünki Göyərçin bu səhifələri sevərək yazmamış, əksinə nifrətinin, sevgisinin vəhdətindən yazmışdı. Tək dostu boş,

lazımsız, istifadə edib görmədiyiniz dəftər səhifələri idi. Göyərçinin nifrəti və sevgisi tək o dəftərdə sirrli gizlənərdi.

O qatar gecikdi və bir daha geri dönmədi. Heç unutdunuz ki, o qatarla uzun səyahətə çıxan kim idi? Göyərçin... Nə tez unutdunuz?

1-ci bölüm
Düşüncələr mənəşəsində....

Soyuq, sərt qış axşamı idi. Hər zamanki kimi qaranlıq otaqda idim. Çox səssizlikdi və o səssizliyi pozmaq üçün mahnı oxuyardım. Sanki o mahnıdakı misralar da ağlardı qəlbimdə böyüyən körpə kimi. Yaramın sağlması üçün çox tez idi. Dostumun xəyanətiylə üzləşmişdim və bundan heç kimin xəbəri yox idi. Sadəcə donuq vəziyyətdə divarlara baxırdım. Sadəcə ağımda onun haqqında olan düşüncələr idi. Sanki ondan başqa heç bir şey düşünə bilmirəm kimi. Yox, qətiyyənlə sevmirəm mən! – deyə inkar edərdim, ancaq sonra: - Göyərçin, sən təksən otaqda. Xəbərin var, yoxsa dəli olmusan? – deyə öz-özümə danışardım...

Göyərçin... Əslində adım Röya idi. Sadəcə Göyərçin kimi məsum və sakit idim. Hə, harda qalmışdım? Aaa... Dəli olmağında. Yox, mən sevmirəm. Sadəcə... Sadəcə mən... Sadəcə o mənim dostum idi, bu qədər. Sevən o idi. Bəzən əslində ona da əmin ola bilmirdim. O həqiqətən sevirdi, yoxsa yox? Bilmirəm... Çox heyranlarım var idi, lakin necə gizlədə bilərəm? “Onun kimi sevən birisi olmaz” deyə düşünürdüm və sonunda dostluq xəyanətini görüb, onu o zaman sildim. Bilmirəm, söz gəlişi söylədim, bəlkə də silməmişəm. Eee. Bədi Röya, bədi! Heç onun haqqında da danışmırdım, necə sevə bilərəm?

Bu suallar məni çox yorurdu. Gecələri yuxu-

larıma qonaq gələn tək o idi... Bilmirəm, bəlkə də mən dəli olurdum...

Bir az gözləyib, çarpayımdan qalxdım. Gecə idi, hava da çox soyuq. Saat 03:30. Yuxum elə bil məni tərk etmişdi. İçimdən: “Sənə nifrət edirəm, kaş səni görməzdim, tanımazdım” dedim, ancaq ona nifrət etmirdim. O sevgisindən dəli olan, hətta çıldıran gənc oğlan idi. “Bir dostum ötəri hissidir, sən boş ver” – dedi, amma elə deyildi. O anı, o dəqiqələri unuda bilmərəm. Bizim onunla çox xoş xatirələrimiz olub. Dostluq bağlılığımız olub bizim. Sevməsəm də, qəlbimdə, ruhumda onun yeri başqa idi. Sözlərlə ifadə edə bilmərəm, heç sevmirəm ifadə etməyi də. Bu da məndə qalsın...

Çarpayımdan qalxıb, telefonumu əlimə alıb, rəfiqəm Aydana yazdım. Yuxum yox idi. Elə bil o da məni tərk etmişdi. Çox əsəbi və gərgin idim. Saat artıq 04:00 idi. Aydanla yazışırdım. Sonra o da yatmağa gedən zaman, mən bütünlüklə tək qaldım, ancaq sonra kimsə qulağıma pıçıldayırmış kimi: “tək deyilsən” – dedi. Ürpəndim. Işıq yandıra bilməzdim, o zaman çox qorxurdum. Dərin nəfəs alıb: - “Röya, sakit ol, hər şey yaxşı olacaq” deyə təkrarladım. Bu ifadəni ətrafımda olan bütün dostlarıma söyləyirdim, hətta tənbeh də edirdim. Ağılıma çox düşüncəsiz fikirlər və suallar gəlirdi. Röya, sakit ol! Söyləməkdən də yorul-

muşdum. Telefonumu kənara atıb, dəftərimi əlimə aldım. Əlimdə idi, ancaq yaza bilmirdim. Sanki əllərim əsir, dodaqlarım quruyub, dilimdə dolaşan sözlər ölürdü. Bilmirəm, fikrim çox dağınıq idi. Heç vaxt gözləmədiyim hadisəylə qarşı-qarşıyaydım və bu məni çox incidirdi. Telefonum və qulaqcıqlarımı yanıma alıb, həzin musiqi dinləmək istədim. O an dəftərimdə qəfildən belə bir cümlə peyda oldu:

“Gözlərin sevgidən deyil, sanki səssiz çalınan musiqidən bəstələnmişdi...”

Bu sözlər dilimdə idi. Dodaqlarımla deyil, qəlbimlə oxuyurdum. Bir mahnı qoşub, yazmağa başladım.

• Qanadlarımda yaşayardı sevgi. Həm yaşayır, həm də ölürdü. Ən səssiz və lal olmuş dünyaya bənzərdi. Çox həssasdım, eynən sən kimi. O sən idin? Söyləmədən hiss edərdim sözləri. İçində söylərdin, bilirəm. Kiçik körpənin ağlaması kimi idi səs tonun. “Səni sevirəm” söyləyə bilmərəm, nə də qəlbimi paramparça etdiyini, çünki sən o qəlbə ölü idin. Sən çox qəddar, mən isə çox qürurlu idim...

Son sözləri yazarkən, elə bil hər hansı qüvvə yazmağıma imkan vermədi. Dayandım və yastığımın sol hissəsinə dəftərimi qoyub, uzandım. Ağlımda sadəcə dəftərimə yazdığım misralar təkrarlanırdı. O

və məni incidən ruhu “getmə”, “getməə...” deyən kiçik, yaramaz uşaq kimi görünən siması idi. Bu bir yuxu idi, yoxsa reallıq? Yoxsa...Yoxsa mən düşünürdüm deyə bu hadisələr gözümün önündə canlanırdı? Sən kim idin? Axı niyə sən-dedim və özüm də bilmədən yuxuya daldım.

Günorta idi. Saat 14:00. Bir an telefonuma zəng gəldiyini eşitdim. Zəng edən dostum Kamran idi. Mənim ruh dostum, amma çox dəli idi. Siz bilmirsiniz Kamranı... Ahh, Kamran... Telefonumu götürüb, özümü toparlayıb zəngi açdım:

- Alo? Röya, salam. (Kamranın səsi çox həyəcanlı idi.)

- Salam, sabahın xeyir, dostum.

- Dostum, saat 14:00, yoxsa sən yeni oyanmısan?

- Hə. Mənim üçün hələ sabahdır.

- Dəli qız. Oyan, sənə çox gözəl xəbərlərim var.

- Nə xəbəri? (Xəbəri eşidən zaman necə xoşbəxt olduğumu təsəvvür edə bilmərəm.)

- Yeni bir layihəyə üzv olmusan. Yazarlarla bağlıdır.

- Aha? Davam et. Səsi çox həyəcanlı idi, tir-tir əsirdi.

- Yox, bu telefonluq söhbət deyil, görüşməliyik.

Sonra səni layihənin müdiri ilə tanış edəcəm. Vaxtımız azdır. Aydana da zəng et de. Tez ol, tez.

Məni tələsdirdi, zəngi də qapatdı. Ümumiyyətlə, Kamran çox səbirsiz idi. Mən isə hələ də çarpayımda o tərəfə, bu tərəfə fırlanırdım. Saçlarım qarışıq, dəli kimi idim. Sonra çətinliklə də olsa, ayağa qalxdım və zəng gəldi. Kamran idi.

- Sənə demədim hazır ol?! Nə çox yatırsan, tənbel. Qalx, ayağa. Hə, sən də nədən bu cür olduğunu soruşacam, dostum.

- Kamraan!

- Qışqırma, o vaxta qədər hazırlaş. Layihə rəhbəri bizi gözləyir, vaxtımız çox azdır. Mən gedirəm həmişəki oturduğumuz kafeyə. Aydana zəng etdin?

Bir anlıq “yox” söyləmək istədim, amma Kamranın dəli olacağını bilib: O da gəlir, gəlirik-dedim. Zəngi qapadıb, ilk işim Aydana zəng etmək oldu.

- Aydan, gedirik.

- Ay qız, nolub? Bu nə həyacan, nə stress? Elə bil imtanan verirsən.

Həqiqətən də elə idim. Çox həyacanlı və stressli idim. Aynanın qarşısına keçən zaman həqiqətən də Aydanın dediklərini doğru olduqlarını görüb, utandım. Dodaqlarımın altından söylənərək: - Rəy, sən bu deyilsən. Özünü toparla – dedim. Üzümə şillə vururam elə bil. Öz-özümə danışırıdım. Aydan o an:

- Röya, nolub? Öz-özünə niyə danışırısan?
- Ay, Aydan, üzr istəyirəm. Bilmirəm,deyəсэн, dəliyəm, ya da dəli olmağa doğru gedirəm.
- Özünü toparla. Mənə nə deyəcəkdin?
- Kamran mənə indicə zəng etdi. Tam anlamadım, ancaq söylədi ki, bir layihəyə üzv seçilmişəm. Yazarlarla bağlıdır.
- Röyam, quzum, bunu bayaqdan söyləsən? Nə gözəl, çox sevindim!
- Mən də təəccübləndim. Kamran da bizi həmişəki oturduğumuz kafeyə çağırır. Danışmalıdır bizimlə. Dedi ki, Aydanı da al, gəlin. İndi bizi gözləyir, tələsməliyik.
- O zaman hazırlaş, çıxıram – dedi Aydan.
- Zəngi qapatdım. Çox sevincli idim və ümid edirdim ki, hər şey çox uğurlu olacaq. Birdən gözlərim yastığımın altında gizlənən dəftərimə baxdı. Sanki mənimlə söhbət etmək istəyirdi. Düzdü, vaxtım yox idi, ancaq dözə bilməyib dedim yazım. O dəftər mənim dərdlərimin, sirrlərimin ortağı idi. Bəzi sirrlər var ki, heç onları nə Kamran, nə də Aydan bilməzdi. Yazmağa başladım:

Yanvar ayı

Bilmirəm. Bəlkə də son sözlərim idi yazdığım. Heç vaxt sevməyən, lakin sevgini ilk öyrənən Göyərçindim.

Sənin solmuş budaqlarına qonan və onları sevgiylə sağaldan, yarpaqlarındakı yaralara məlhəm olan Göyərçin. Mən... Mən artıq yeni bir həyata başlanğıc edirəm, dostum. Səni unudum, unuduram, ya darıxıram, darıxmıram sözlərini sual altında yaşadıram. Onlar naməlum olaraq qalsın. Sadəcə son sözüm: Mən həyatın qollarından bərk-bərk tutaraq, yeni başlanğıc edirəm. Hər şey üçün sənə təşəkkür edirəm. Sənə nifrət edirəm söyləmirəm, ancaq gözlərim yorğun, qəlbim isə boşdur. Onlar da səninlə getdi. Salamət qal, qəlbimdə nifrətini böyüdən, lakin ruhumda uşaq kimi yaramazlıq edən dostum...

Dəftərimə bu sözləri yazıb, kənara atdım. O dəftəri məndən başqa heç kəs bilməz, oxumazdı. Yenə də kənardə qalmağın istəmədim. Yastığımın altında gizlədib, hazırlaşmaq üçün aynanın qarşısına keçdim. Həqiqətən də bu gün yeni bir başlanğıc günü idi. Həyatımın ən acılı, kədərli günlərini geridə qoyub, yeni həyata ilk qədəmləri atacaqdım...

2-ci bölüm
Gerçəkləşən xəyallar...

Aydanla gedirdik. Yol boyu səssiz şəkildə Aydanın maşınında getdik. Aydan bu səssizliyə dözə bilməyib:

- Röya, yaxşısan?

- Yaxşıyam (yaxşı deyildim, hətta artıq halımı Aydan da hiss etmişdi). Özümü toparlayıb: həm də çox yaxşıyam!

- Halsız görünürsən, amma təki sən deyən olsun...

Aydan hiss etmişdi mənim necə olduğumu. Gözlərim çox yorğun, dodaqlarımda sözlər isə ölü idi. Bir nöqtədən başqa heç bir şey izləməzdim, amma tək düşündüyüm o layihəyəylə bağlı idi. Kamran nə deyəcək? Necə olacaq? – deyə stress yaşayırdım.

Gəldik, çatdıq. Kamran bizi gözləyirdi. Axır ki, gəldiniz-deyib içindən bir ahhh çəkdi.

- Gəlin, oturun, sizinlə uzun söhbətim var.

Deməli belə. Röya və Aydan, məni diqqətlə dinləyirsiniz. Bu çox ciddi bir işdir. Siz ikiniz də məsulliyətlisiniz, əsas da Röya sən. Diqqətlə dinlə. Dünən işdə sənədlərlə məşğul idim, telefonuma zəng gəldi. Layihə barəsində. Dedilər ki, biz mütləq Röya xanım ilə görüşməliyik, amma biz onunla əlaqə yarada bilmirik. Dedim ki, mən onu tanıyıram, mütləq məlumatlarınızı çatdıracam. Sən özün haqqında olan məlumatların hər birini bir vərəqə yazmalısən və onu biz

aparıb təhvil verməliyik. Tez, qələm kağızın var yanında?

- Əlbəttə, var. Daima çantamda küçəyə çıxarkən belə üstümdə gəzdirərdim. Yazı yazmağı çox sevirdim. O məni rahatladır.

- Lap əla. İndi bir-bir yaz və burdan qalxıb gedirik o ofisin müdiriylə danışmağa.

- Kamran, axı sən dəqiq məlumat vermirsən. Bu nə ilə bağlıdır?

- Dedim axı Yazarlarla bağlıdır. Bir iclas keçiriləcək, tez ora çatmalıyıq.

Özüm haqqında məlumatları yazdım və ayağa qalxıb, maşına minib getdik. Yol boyu düşünürdüm. Çox qərribə idim, həm də fikirli. Heç necə gəldiyimizi bilmədim.

- Gəldik?

- Hə. Gəlin, gedək.

Böyük bir ofisə daxil olmuşduq. İnanılmaz dərəcədə möhtəşəm idi. İçəri daxil olan kimi:

- Röya xanım, sizsiniz? Buyurun, Kənan bəy sizi gözləyir.

- Biz Aydanla burada gözləyirik.

Heç mənim söz söyləməmə imkan verməyib, içəri dəvət etdilər.

Öncəliklə Kənan bəy mənə çox soyuq biri kimi gəldi. Çox soyuq, eqoist. Elə deyilmiş. Mənə

gülümsədi və əlindəki sənədləri təqdim etdi. Heç bir söz söyləmədən sənəddə yazılanları oxuyarkən mən təəccüb və həyəcan içində idim. *“Röya Əliyeva, siz Yazarlar klubunun müdiri seçilmisiniz!”*

Mən gözlərimə inana bilmirdim. Bu zamana qədər xəyalımda canlandırıdığım, lakin realıqda ola bilməyəcək diləyimlə qarşı-qarşıyaydım. O an əllərim titrədi, nə söyləməyimi bilmədim. İşimdən razı idim, ancaq bu cür olacağını heç düşünməmişdim. O qədər xoşbəxt idim ki, sanki göyün yeddinci qatındaydım.

Kənan bəy məni bu cür görən zaman:

- Sizi təbrik edirəm, Röya xanım, siz buna layiq idiniz, daha da möhtəşəmlərinə layiqsiniz.

- Təşəkkür edirəm... (O an o sözdən başqa heç bir söz söyləyə bilmədim, heç kimi düşünə bilmirdim.)
Birdən Kənan bəy məni o xəyaldan oyandırır:

- Röya xanım, artıq böyük bir işə sahibsiniz. Bəli, sizi mən təyin etmişəm.

- Kənan Bəy, siz məni əvvəldən tanıyırdız?

Bir anlıq susdu, qəribə idi simama da heç baxmırdı. Bilmirəm niyə. Sonra özünü tez toparlayıb, gülümsəyərək:

- Sizi tanıdan Kamran bəy oldu. Kamran bəylə sizin barənizdə uzun-uzun söhbət etmişik və mən də düşündüm ki, bu cür istedadlı, mükəmməl xanımın zəhməti yerdə qalmamalıdır, o tanınmalıdır!

- Təşəkkür edirəm-söyləyib və otağından çıxmaq üçün icazə istədim. O isə tək söz söylədi:

- Gələn səfərlərdə görüşmək ümidi ilə, görüşəcəyik də!

Bu söz məni çox tutmuşdu, amma yenə də həmin an beynimi qarışıq fikirlərlə yormaq istəmədim. Tək düşündüyüm yazılarımin üzərində işləmək, özümü inkişaf etdirmək, işim barəsində daha məsuliyyətli olmaq idi. Axı mən artıq bir müdir idim. Bütün məsuliyyət üstümdə idi.

Ofisin aşağısında Kamran və Aydan məni gözləyirdi. Hər ikisinin də simasındakı təbəssüm o qədər içdən idi ki, o an yalnız olmadığımı bir daha hiss etmiş oldum. Onlar mənimlə işimə qədər gəldilər. Mən:

- İkinizə də təşəkkür edirəm, əsas da, Kamran sənə. Çox təşəkkür, minnətdaram sənə.

- Sən zirvədə olmağa layiqsən, bu daima da elə olacaq!

Ofisə daxil olan zaman hamı məni təbrik etdi. Tək Ayseldən başqa. Aysellə danışmazdıq, əslində hər birini edən Aysel idi. Dostumla da (indi onun barəsində danışmıram) söz gəlişi dedim, həmişə onu mənə qısqanırdı. Aysel dəlicəsinə ona aşiq idi. Sevirdi, ancaq o da Ayselə fikir verməz, yanından ötüb keçərdi. Çox kobud, çox zəif, çox çirkin idi. Bilmirəm... Nə isə onun barəsində danışmaq istəmirəm. İşdəkilər mənə "Röya

xanım” müraciət etmək istərkən, mən dedim ki, səmiyyətimiz əvvəl necə idisə, elə də olsun. Sadəcə hər birimiz işimizə çox diqqətli yanaşmalı və sadıq qalmalıyıq. Biz birlikdə bacaracağıq.

Axşam idi. Saat 19:00. Evə gəldim, çox yorğun idim. Səhəri də şənbə idi, deyə yazıları sabah redaktə edəcəyimi düşündüm. Telefonumu səssizə alıb, həmin an yuxuya daldım.

Səhər oyanarkən saat 10:00 idi. Telefonumu açan zaman naməlum şəxsdən 7, 8 dəfə zəng gəlmişdi. Geri zəng etmək istərkən bir az gözlədim. Elə bil kimsə qulaqlarıma fısıldayaraq: “*etmə*”-söyləyirdi. Mən dözmədim, zəng etdim. Telefonu açan zaman heç kim danışmırdı.

- Alo, salam. Sizin nömrədən mənə zəng gəlib.

...

Alo?

Zəngi tez tələsik qapatdı. Mən o an anlamadım, telefonu kənara qoyurdum ki, mesaj gəldi. *Çox peşmanam, çox... Ölürəm, artıq... Artıq barışaq. Yalvarıram sənə... Dediym yerə gəl...*

O an şok oldum və hirsələndim. Çox həyəcanlı idim, telefon da həmin an əlimdən düşdü. Qorxdum. İlahi, bu kim ola bilərdi? Cavab yazmadım. Bir az gözlədim, içim əsirdi o an. Qapı tıqqıldadı və mən lap çox qorxdum. Qapıya heç yaxınlaşmadım. Tez Kam-

rana, Aydana zəng edib, evə gəlməklərini dedim. Qapı artıq tıqqıldamır, döyülürdü. Ağlamaq və yalvarış səsləri gəlirdi, mən isə qorxumdan qapıya yaxınlaşa bilmirdim. Öz otağımı da kilidləyib, oturub Kamrangili gözlədim. Telefonuma o naməlum şəxsdən hələ də zəng gəlirdi. Yoxsa? Yoxsa... O? O ola bilməz, yox, yox... Axı? Bu onun nömrəsi deyildi? Kim idi axı? Daha da həyəcanlanıb qapının küncündə oturub, əllərimi üzümə tutub ağlayırdım. Həmin an Kənan bəy də zəng etdi,dəstəyi götürməyə imkan tapmadım.O qapını qırdı. Məndən heç təsəvvür olunmayacaq dərəcə bir qışqırtı qopdu. Ayaqlarıma qapandı. Mən onu itələyirdim, lakin o yalvarır, ağlayırdı. Siması heç təsəvvür olunmayacaq vəziyyətdə idi. Qolumdan tutub, gəl, gəl... Yalvarıram, gəl - söyləyirdi, ancaq mən onu itələyirdim. Yaxşı ki, Kamran və Aydan yetişdi. Kamran məni o cür vəziyyətdə görən zaman dəli olmuşdu. Onu ayağımın altından çəkib ölənə qədər döydü. Biz onun əlindən nə qədər almaq istəsək də: Qızlar, çəkilin-deyirdi... O huşunu itirdi və Kamran geri çəkildi. Biz qorxu və tələş içində idik.

O xəstəxanaya qaldırıldı və Kamrandan şikayətçi olduğunu söylədi. Kamran isə həbs olunub, 1 il müddətinə cəza alacağına qərar verildi.

O an ən hüznü gün idi. Bəlkə də mən xoşbəxt ola bilməzdim. Bütün xoşbəxtliklərim uşaqlıq illərim-

də və dostumla olan xatirələrım idi. Məni tərək etmişdi xoşbəxtlik. Artıq sevmirdi məni.

İşə gedəcəkdım. Əslində onu da ziyarət etməli idim, (nə etməsinə baxmayaraq) xəstəxanada idi, ancaq işə də getməli idim. Bütün işlər mənim üstümdə idi, həm də çox ayıb idi, ilk gündən. Kənan bəy soruşacaqdı ki, niyə birinci iş günü bu cür hərəkət? Düzdür, o bəhanələr axtarmayacaq, məni təhqir etməyəcəkdı, ancaq yenə də.

Maşına mindim və yoluma davam etdim. Edirdim, lakin sürət daha da artırdı. Çox fikirli idim, heç o an heç bir şey düşünə bilmirdim. Qarşıma belə baxmadan maşını sürürdüm. Telefonuma zəng gəldiyini gördüm. Kənan bəy idi. Uzun müddət telefonun ekranını izlədim və maşının sürəti daha da çoxalardı, bir anlıq baxıb maşını dayandırmaq istədim, ancaq çox gec idi. Maşın o tərəfə, bu tərəfə gedirdi. Mən isə onu dayandıрмаğa çalışırdım, mühərriki işləmirdi və maşın ağaca dəydi...

Mən özümdə deyildim. Başımdan zədə almışdım, huşumu itirmişdim. O da. O gündən halı dəyişmiş və uzun müddət komada qalmışdı. Mənim də simamda izlər çox idi. Həkim heç də yaxşı diaqnoz deyə bilmirdi. Aydan yanımdan ayrılmırdı. Heç xəstəxanadan evə getmirdi. Anam və qardaşım Türkiyədə yaşayırdılar. Qardaşım evli idi, anam isə tək qalırdı.

Atam rəhmətə getmişdi. Aydan onların heç birinə xəbər verməmişdi, heç necə verəcəyini də bilmirdi. Ağlamaqdan gözləri şişmiş, yorğunluqdan halsız düşmüşdü. O, 3 ay, mən isə 2 həftə idi ki, heçnə hiss etmirdim. Təsadüf idimi, yoxsa nə bilmirəm ikimiz də yanaşı palatada yatırıdım.

Kamran isə həbsxanada... 1 il həbs cəzası verilmişdi adam döyməklə bağlı, ancaq onun komaya düşməsiylə Kamranın cəzası 2 ilə qaldırılmışdı. Çox aqressiv idi. Dəli dərəcəsində idi.

Birdən-birə halım dəyişdi. Ürək döyüntülərim eşidilmir, nəbzim atmırdı. Aydan tez həkimlərin yanına qaçaraq:

- Onu qurtarın, xahiş edirəm... Yalvarıram.

Tibb bacısı Aydanı sakitləşdirib digər tərəfdə gözləməsini söylədi.

Bu təsadüf deyildi. O komadan ayıldı. Bu nə idi axı, Tanrım?! Komadan ayılan zaman otağın pəncərəsindən Aydanı görüb çağırdı. Aydan öncə fikir vermədi, o daha da qışqıraraq: Aydaaaaaan! Dedi.

- Sən nə üçün buradasan?

...

- Cavab ver, Aydan, susma, Aydaaaaaan!

- Röya...

- Röyaya nolub, Aydan?

- Röya... Röya özündə deyil, vəziyyəti çox ağırdır.

- Nə? Necə?

Həmin an dəli olmuşdu, dəli idi də. Sevgisi çox güclü idi və mənim pis olduğumu eşidən zaman qollarına, sinəsinə taxılan sistemi çıxarıb, Aydanı da itələyib, tez yanıma qaçdı. Həkimlər onu bu cür halda görüb çıxarmaq istərkən, o oradakı iynəni əlinə alıb hədə qorxu gəldi. Yaraları hələ təzəcə sağalırdı, sadəcə şikəst idi. Tam ayaqlarının üzərində gəzə bilmirdi, başında isə problem var idi. Çox böyük zədə almışdı. O, görəsən, Kamrana etdiyi şikayəti geri götürəcəkmi? Heç bilmirəm...

Yanıma yaxınlaşıb, əllərimi tutdu. Ürəyim dayanmışdı... O ağlayırdı, həm də hönkür-hönkür ağlayırdı. Bağıraraq, çığıraraq... Bir əlimi tutmuş, digər əliylə ona sığal çəkmək istəyirdi, ancaq çəkinirdi. "Yox, Rəyamı incidərəm" - deyə söylənərdi içindən...

- *Rəyam, mən çox peşmanam. Nə oldusa da, Ayselə görə oldu. Hər şeyi bərbad edən Aysel idi. Mən çox peşmanam. Mən yerində deyiləm, mən heç adam deyiləm ki, mən gedib o qıza inandım. Hə, etiraf edirəm: o mənə dedi ki, sənin Kamranla aranızda nəsa var. Mən inanmalı deyildim, amma inandım. Bəlkə də heç bu cür olmayacaqdı. O gündən mən dəli oldum, onsuz da dəli idim. Səni... Səni incitmək istəmirdim, heç sənə toxunmağa qıymıram. O an mən özümdə deyildim. Səni çox incitdim, sənə çox əzab verdim.*

*Hamısı mənim egoistliyim, özümdən razılığımın ucba-
tından oldu. Xahiş edirəm, yalvarıram, məni tək
qoyma. Əvvəlki kimi ola bilməsək də, həyata geri dön.
Adımı söyləməsən də, yenə də o məsum baxışlarıyla
bax. Körpə ruhlum, geri dön... Geri dön...*

Mən gözlərimi açıb, birdən boğulan zaman,
titrədim. O çox qorxdu və həkimlər onu çətinliklə də
olsa, palatadan çıxarıb, iynə vurub, sakitləşdirdilər.
Dodağımın altından söz söyləyirdim, ancaq halım yox
idi. Sanki yuxuda dalmışdım. Onun söylədiklərini mən
komada olarkən duymuşdum:

*Açıq mavi göy üzü idi. Yaşıl çəmənlilik və mən
çiçəklərin qoxusunu içimə çəkib, mahnı söyləyirdim.
Ağ rəngli libasda idim. O... O isə məni kənardan
izləyirdi. Yanıma gələ bilmirdi, elə bil Rəyasının yanına
bir az da olsun yaxınlaşmaq da qadağan edilmişdi. Bu
sözləri eşitmişdim və tam qarşı-qarşıya. Rəyasının geri
dönməsini söyləyir və yalvarırdı... Mən isə fikrimdən
dönmürdüm. Tək bir addım var idi. Orada bir gölməçə
vardı. Əgər ayağım o gölməçəyə dəysəydi, həyata geri
dönəcəkdim...*

Artıq nəfəsim kəsilirdi... O isə dəli olmuşdu. Dözə
bilmirdi. Axı insan sevdiyi insanın gözləri önündə əzab
çəkməsinə necə dözə bilər?

10 dəqiqə keçdi... Ürək döyüntüləri eşidirildi... O,
o qədər sevincli idi ki, sanki həyatında ən böyük

möcüzəni yaşamışdı... Yanıma yaxınlaşdı... Qorxurdumu, çəkinirdimi? Bilmirəm... Hönkür-hönkür ağlayırdı... Mən etdim, mən ölməliyəm, mən çox peşmanam, mən günahkaram – deyə dodaqaltı söylənirdi... Əslində o dodaqlarında deyil, içdən fəryad edərək dünyaya səslənmək istəyirdi...

Həkim xəstənin yanında bu qədər qalmaq olmaz, həm də siz də yeni ayağa qalxmısınız. Yatağınıza uzanıb dincəlin-dedi.

O gedə bilmirdi... Sanki ayaqları gedirdi, ancaq gözləri mənimlə, əlləri əllərimlə, qəlbinin döyüntüləri də mənimlə birgə atırdı... Sevmək bu idi... Uzaqdan.

Nəhayət, oyandım. Gözlərimi açdım. Çox qəmgin idi siması.. Təsvir edilməyəcək idi elə bil. Ancaq gözlərində bir ümid çırağı yanırıdı. O, mənim ən çətin anımda yanında idi. Yenə də o... Ayrı olsaq da, uzaq qalsaq da, bir-birimizə nifrət etsək də, bizim sevgimiz əbədi idi. Bizimki bir dostluq sevgisi idi...Biri-birinə vurğun, digəri isə bağlanmış... Qəlblərimiz susqun kilid kimi idi.. Açılmamış, yazılmamış kitablar qədər susqun idi.

Gözlərimi çətinliklə də olsa açdı bildim. Çox ağır idi.. Uzun sürən əməliyyatdan çıxmış və dəhşətli qəza keçirmişdim. Necə ola bilərdim?

Ətrafımda heç kəs olmadığını görüb, qorxdum. Aydaaaaaaan! – deyə qışqırdım.

Aydan içəri girən kimi:

- Allahıma min şükürlər olsun ki, sən geri döndün! Aydan çiyinlərimi qucaqlayıb ağlamağa başladı... Mən:

- O...

- Kim?

- O... Bilmirsən elə bil Aydan...

- Bilirəm. O səni görməyə gəlmişdi. Çox təlaşlı idi.

- Heç inanmıram. İnanmaq da istəmirəm...

- Elə demə. Bilirsən, nə qədər ağlayıb, həm də hönkür-hönkür. Bütün taxılan sistemlərini çıxarıb yığıla-yığıla da, əzab çəksə də gəlib, əllərini tutub Allaha yalvarırdı...

- Nə danışsən? Bu həqiqətən belə olub?

- Həm də canlı-canlı. Onun yerinə mən də üzöldüm. Bəlkə barışasan? Gəl, barış. Kamran da həbsxanadadır. O da şikayətini geri çəksin.

- Kamran həbsxanadan çıxmayıb?

- Yox... Sən komada idin, onun vəziyyəti ağırlaşmışdı... Və... Kamranın cəzası 2 ilə qaldırıldı.

...

- Röya, bu qədər küsülü qalmaq olmaz, gəlin barışın. Barışmasanız, mən barışdacam.

- Elə şey qətiyyənlənməyən, Aydan! Eşidirsən?

- Axı Röya...

Mən üzümü yana çevirib:

- Yatmaq istəyirəm, çox yorğunam – dedim.
Danışmaq istəmirdim. Aydan da məni daha incit-
məyib, otaqdan çıxıb, işığı söndürdü...

3-cü bölüm
Aydanın dilindən...

O gün... Sanki bir yuxu idi, o nə idi axı, Allahım! - söylədim. Allahım, sən Röyanı mənə bağışla-deyirdim. Çox stress yaşadım, özümdə deyildim həmin an. Röyanı orada elə görüncə... Siması heç tanınmırdı. Qollarında, çöhrəsində qanlı yara izləri vardı. Heç unutmaram, onun mənə söylədiyi tək sözü: - *Aydan, yaralarım sağalacaq, ancaq qəlbimdəki yara heç sağalmayacaq... Heç unudulmayacaq...* O söz məni çox tutmuşdu. Röyanın yanında ağlamamaq üçün dəhlizə çıxdım, hamı mənə baxırdı. Tez özümü toparladım. Həkim söyləmişdi ki, Røyaya stress yaşatmaq olmaz. Əgər o bir daha ya qorxu, ya da stress keçirsə, nəticəni özünüz bilirsiniz. Bu səbəbdən Røyanın yanında sakit olmağa çalışırdım. O? Onun heç adını belə söyləməirdim, çünki daha da pis olduğunu hiss edirdim. Röya mənim üçün çox özəl idi. Tək rəfiqəm, tək sirdaşım o idi. Onu itirsəm, mən dəli olaram. İndi düşünün ki, O necə dəli olar...

Ertəsi gün Röyanı xəstəxanadan çıxarırdım. Bir az çətin idi onun üçün. Yaraları, ağrıları hələ keçməmişdi. O... Tam qarşımıza gəldi və xəstəxanın hamının içində Røyanın onu bağışlaması üçün ayaqlarına qapandı. Bilmirəm, həmin dəqiqələrdə Röya nə hiss etdi. Çox qəribə idi, onun simasına gülümsədi və gözlərindən yaş damlaları axdı. Qolumdan tutdu:-*Aydan, qolumu buraxma, tut. Ağlamadı, sadəcə gözündən*

tək damla axdı... O damla bəlkə də Röyanın gözlərindən axan son damla idi. O gündən sonra Röya ağlamadı...

Artıq həftələr keçmiş, Röya sağalmışdı. Hər zaman olduğu kimi ayaqda və işinin başında idi. Daha da məsuliyyətli, daha da diqqətli idi. Ancaq Röya çox qəribə idi o gündən. Hamıyla danışardı, amma çox qapanmışdı özünə. Nə qısqançlıqlara, nə də onun paxıllığını çəkənlərə fikir verərdi. Sadəcə çox fikirli və kefsiz idi. Bu təbii ki, Kənan bəyin gözündən qaçmamışdı. Röya hiss etmirdi, ancaq Kamran bəy ona çox ilgi göstərirdi. Böyük rəğbəti var idi və bunu işdəkilərin hər biri hiss etmişdi. Bu səbəbdən də hamı Røyaya paxıllıq edər: Niyə məhz Röya? Axı Röya nə edir ki, hamı onu sevir, heyranlıq duyur? Daha anlamırdılar, bəlkə də anlamaq da istəmirdilər ki, Röya hamınızdan mükəmməl idi...

Röyanın o biri gün işə gələn zaman halı dəyişdi. Röya çox həyəcanlı idi və bu səbəbdən də huşunu itirmişdi. Siz bir bilsəniz, Kənanın necə təşvişə düşməyini. Düzdür, Kənan heç vaxt Røyaya olan hissələrini söyləmədi. Sadəcə kənardan izlər və əzab çəkərdi...

Röya yenidən xəstəxanaya qaldırıldı. Vəziyyəti çox ağır idi. Mən isə yenə ağlayır, nə edəcəyimi

bilmirdim. Həkim məni sakitləşdirib, otağına gəlməyini söylədi: Sizinlə söhbətim var, Aydan xanım. Rəya xanımla bağlıdır.

- Buyurun,doktor.

- Məni çox diqqətlə dinləməyinizi xahiş edirəm. Aydan xanım, mən sizə o vaxt da söyləmişdim ki, Rəya xanımın vəziyyəti yaxşı deyil. Ona əsəb, stress, həyəcan olmaz. Mən artıq nə qədər dərman yazım? Təcili psixoloqla görüşməlidir. Özünə səhhətində olan problemi söyləməyin, sadəcə pozitiv tutmağa çalışın.

- Doktor, əlinizdən nə gəlicə, edin. Xahiş edirəm, onu yaşadın.

- Dediym kimi,Aydan xanım, onu pozitiv tutmağa çalışın.

- Nə zaman görüşə bilərik psixoloqla?

- Danışmışam Məryəm xanımla. O sizə zəng edəcəkdir.

- Oldu, təşəkkür edirəm.

- Allah şəfasını versin.

O gündən Rəyayla Məryəm xanımın yanına gedib gəlirdik. 1, 2 saat söhbətləşib, çıxırdı. Həqiqətən Rəya daha səbirli idi,ancaq qorxuları var idi. Söylərdi ki, gecəni kabusla keçirər, demək olar yuxu yatmır. Özü söyləmiş:Yuxu Rəyanı tərək etmişdi sanki...

1 həftəyə Kamran həbsxanadan çıxacaqdı. Səbir-sizliklə və həyəcanla Kamranın azad olunmağını gözləyirdik.

O gün gəldi. Kamran çıxdı, öncə üçümüz də bir-birimizə çaş-baş qalıb baxdıq. Sonra qəhqəhə çəkdik. Kamranı həmişəki oturduğumuz kafeyə gətirdik. Röyanın halını görən an çox pərişan idi, ancaq söylədim ki, Röyanın yanında bu cür olmaq olmaz.

- Onu mən görsəm... Edəcəyimi bilirəm-dedi Kamran. Çox əsəbi idi, siması çox qorxunc idi. Onu sakitləşdirərək:

- Kamran, sakitləş. Yaxşı, yaxşı da Röyanın yanında yeri deyil.

- Başıyla "yaxşı" - söyləyib, çayını içməyə davam etdi.

Ah bu azadlıq. Röya, Aydan, sizlər üçün o qədər darıxmışdım. Çox, həm də çox, dostlarım.

- Biz də sənin üçün - anidən Röyayla dedik.

- Röya, işlər necədir? Əminəm ki, yaxşıdır.

- Çox yaxşıdır, artıq daha da uğurlar əldə edirəm.

- Bilirəm dostum, əzizim.

- Artıq çox yorulmuşam, gedə bilərik-dedi Röya.

Yenə gərgin idi. Aydan təlaşla:

- Əlbəttə, gəl kömək edim

- Yox, təşəkkür edirəm, Aydan, ehtiyac yoxdur.

Üçümüz də masadan qalxıb, evlərimizə

dağılışdıq.

Axşam idi. Röya kitab oxuyurdu. Artıq əvvəlki kimi qorxunc kabuslarla oyanmırdı. Məryəm xanım ona çox köməklik etmişdi.

Masasından qalxıb, pəncərənin qarşısına keçdi. Dərin fikrə dalmışdı ki, bu zaman pəncərəni tıqqılladan göyərçin vardı. Röya xəyallarıyla yaşayırdı elə bil. Sonra anidən diksindi. Tez-tez bu hallar yaşanırdı, əsas da qəzadan sonra. O an Göyərçini görüb, pəncərəni açdı. Göyərçin...Axı Röyanın da adı Göyərçindi... Bu təsadüf idimi, yoxsa... Yoxsa işarə idi,bilmirəm.

Göyərçini ovucuna alıb kiçik, kövrək qanadlarına sığal çəkdi. Məktubla gəlmişdi. Çox ağlamışdı kövrək qəlblim, tez məktubu qoyub, getdi. Röya donub qalmışdı. Məktuba baxırdı, ancaq açə bilmirdi. Masasına qoydu. Çarpayısına uzanıb yuxuya daldı.

4-cü bölüm
Dənizdə qeyb olan Göyərçin...

Dalğalı dəniz rüzgarla savaşırdı elə bil... Göyərçinim qeyb olmuş bu dənizdə sanki. Heç səsini duymuram, simasında canlanan təbəssümünü görmürəm. Elə bil kor olmuş gözlərim. Göyərçinim, hardasan? Söyləmirəm... Çox pərişanam deyə sormayın, mən artıq kəfənimi geymişəm əynimə. Adımı söyləməz Göyərçinim. Daha nə olsun? Artıq gözlərimdən axan yaşlar axı nə etsin? Kaş bir yalan yuxu olsaydım, heç görünməzdim... Nə kitablarda, nə bu kainatda varam, yoxam... Mən artıq Göyərçinimsiz heç kiməm. Küçələrdə hönkür-hönkür ağlayan, sərxoş bir bədbəxt adamam. Axı mən kiməm? Heç kim! Heç kiməm... Dağlar da unutmuş məni. İnsanlar zətən saymır məni. Saymasın, heç fikir də vermirəm. Bəs Göyərçin? Göyərçinin qəlbində mən kiməm? Adım olmayan məzar daşımıyam, yoxsa... Yoxsa könlündə fəryadla qışqıran qan qusan eşqmiyəm?

O an yuxudan oyandım. Bu kabusmu, yoxsa reallıq idi? Elə bil qulaqlarıma fısıldayır, gözlərimin önündə söyləyirdi o sözləri. Ancaq bu sadəcə bir kabus idi.

Tez qalxıb, əl-üzümü yudum və otağıma gələn an gözümü məktuba zillədim. Beş, on dəqiqə donub məktubu izlədim. Sonra anidən telefonuma mesaj gəldi. O idi...

Röyam, göyərçinim. Sənə bir əmanət çatdırmı-

şam. Onu mütləq oxu... Mən o sərt, zalım dalğaların, göz yaşlarıyla vurub darmadağın edən Röyanı deyil, qəlbimə sürgün edilən Göyərçinimi oradan daima izləyəcəm. Son saatlardan sonra mənim artıq cismim burada ola bilər, lakin qəlbimi öz əllərimlə sənə əmanət edirəm. Salamət qal... Unutma, o məktubu oxu. Mütləq oxu.

Mən dəli olmuşdum. Özümdə deyildim. Məktubu aldım. Əllərim əsirdi. Oxumağa başladım. Məktubdakı sözlər pozulmuş vəziyyətdə idi:

- Bilmirəm... Bəlkə də bu son sözlərimdir. Necə yazacağımı da bilmirəm, heç... Heç artıq simana belə baxa bilmirəm. Artıq kim üçün, nə üçün yaşaya bilərdim ki? Siması çiçəklərdən də gözəl, qoxusu saf körpə kimi, əlləri kövrək, ruhunun, qəlbinin mükəmməlliyi qarşısında acizəm. Sadəcə bu son məktubu yazıb, sənə ilə vidalaşmaq istədim. Artıq mən həmişəlik olaraq gedirəm. Ən şirin uşaqlıq xatirələrimizi özümə aparıram sadəcə. Səni heç vaxt unutmayacağam. Gözlərimin önündə daima o mükəmməl Rəya kimi qalacaqsan. Düzdür, artıq gözlərim sənsiz görmür, nitqim belə tutulub, amma... Amma mən o sahildə olacağam... Salamət qal, ruhunu ruhumda hiss etdiyim, qəlbimin döyüntülərində yaşayacaq Rəyam... Salamət qal...

Məktubu hönkür-hönkür ağlayaraq oxu-

yurdum... Söz tapa bilmirdim və... Və sadəcə hazırlaşb evdən çıxdım. Saat 05:30. Sanki küçələri kiçik körpə kimi həyacanla, çırpınaraq addımlayırdım.

Sahil... Çox qorxunc idi o səhnə... Mən təngnəfəs şəkildə güclə yeriyirdim... Artıq taqətim qalmamışdı. Gəldi... Heç bir səs yox idi... Sadəcə dənizin şiddətli səsi məni yaman qorxudurdu. Heç kimi görə bilmirdim, heç danışa da bilmirdim. Gözlərimi qapadıb və "hər şey yaxşı olacaq" - dedim dodaqaltı. Zülmət idi. Sanki fəryad edirdim, amma nəfəssiz... Gözlərimi açma bilmirdim və o an dayana bilməyib, yerə yığıldım. Arxadan ayaq səsləri eşidilirdi... Eynən O... Röyası axı onu necə tanımaya bilərdi? Gəldi, yaxınlaşdı. Biz tam qarşı-qarşıya idik.

O mənə həyatı boyu toxunmamışdı, bizim sevgimiz dostluğun, mərhəmətin, Tanrının sevgisi kimi möhtəşəm idi. Hətta inana bilərsiniz, o dənizin fəryad dolu səsi belə lal oldu bizim qarşımızda.

O... Çox həyəcanlı idi və titrəyirdi. Gözləri o qədər yaşlı idi ki, sanki illər öncəki insan deyildi. Sadəcə mən onu, o da məni çox yaxşı tanıyırdı. Susduq. Heç bir söz söyləmədən bir-birimizə baxdıq. O mənim göz yaşlarımı silib, saçlarıma sığal çəkmək istədi, lakin toxuna bilmədi. Qorxdumu, çəkəndimi bilmirəm. Sevgi bu idi. O, Röyasını Tanrının gördüyü kimi görür və hətta itaət edirdi...

Gülümsədim, o da gülümsədi. Sadəcə əlini uzatdı və yavaşca əllərimi tutdu... Bu səfər heç bir söz söyləmədim. Eynən yuxdakı kimi. Tək mən deyil, hətta o da mənim gördüyüm yuxunu görmüş və... Və lal olmuşdu...

Qəribədir,o, mənə heç bir söz söyləmədi. Heç məni bağışladın, bağışlamadın da demədi. Sadəcə o sahilə ikimiz də də əl-ələ dənizin dalğalarına doğru addımladıq.Və....

Final...

Epiloq...

Dəyərli oxucum, bu cür sevgi dastanlarını ancaq nağıllarda, filmlərdə görmüsən bəlkə də. Xeyr, əslində dünyamıza səslənərək, duyaraq, hətta təkid edərək yazmışam. Bu zəmanədə-insanların iyrenclikləriylə, cahillikləriylə yaşadığımız dövrdə bir daha onlara dərs vermək və hayqırmaq istədim. Onları Tanrıya yaxın olmağa, sevib-sevilməyə çağırdım və bu povesti onlara həsr etdim.

Dəyərli oxucum, seçim sənindir. İstər onları qovuşdur, istərsə də Tanrıya əmanət et. Bu sənin seçimidir.

Fəridə Hacıyeva:

- Səma bu dünyadakı insanlar kimi deyil. Hətta bu dünya onun dünyası deyil desək daha doğru olar. Səma və fikirləri fərqlidir bu dünyadan. Öz dünyası var bu gözəl qəlbli qızın. Və dünyası o qədər mükəmməl və safdır ki sözlərlə izah etmək mümkün deyil. Hər kəs Səma ilə yaxın ola bilmir, və o kəs ki Səma ilə yaxındı demək Səmanın dünyasının qonağıdır.

Oruc Ələsgərov:

- Səma ilə şəxsi tanışlığım qəfildən olsa da, istedadlı dostumuzu məktəbdə müxtəlif layihələrdə iştirak edərkən görürdüm. Səmimiyyətimə əsaslanaraq deyə bilərəm ki, Səma öz yaşına görə fikirləri çox inkişaf etmiş, mədəniyyətli, fikrini səlis şəkildə ifadə edə bilən fərddir.

Səma Muğannanın yeni əsərini oxuyan zaman müxtəlif hisslər məni öz ağışuna aldı. Dostluğun, sevginin, istər Səmamızın təxəyyülünün məhsulu olan, istərsə də həyatda təsirlənərək əsərinə daxil etdiyi obrazların düşüncələrinin ahəng təşkil etdiyi bu əsəri çox bəyəndim.

Ümid edirəm ki, görkəmli yazıçımız İsa Muğanna irsini davam etdirən Səma gələcəkdə yazacağı əsərlərlə bizi hələ öz qələminə çox heyran buraxacaq!

İlknur Pənahlı:

- Səma... Adı kimi qəlbinə də səma qədər sonsuz sevgi sığdıran heç böyüməyən o qız... Bəzən yazılarını oxuyanda o qədər təəcübünürəm ki, yəni bu sözləri, bu duyğuları bu yaşdakı balaca qız mı deyir? Sənətkar babanın – İsa Muğannanın varisi, gələcəyin sənətkarı – Səma Muğanna... Yazılarındakı fəlsəfə, mistizm, ifadələrin təkrarlanmamış, yerli-yerində, fərqli deyimi xüsusilə, son vaxtlar diqqətimi çox cəlb edir, oxuyanda “Afərin, Səma, belə davam elə” - deyirəm ürəyimdə. Qəlbindəki sevgi o qədər böyükdür ki, onun “dünya”sına daxil olan hər insan nəсібini alır. Belə də davam elə, Səma, sevgi dolu, mərhəmətli, çoxlu yazaraq, düşünərək (düşünmək insanı var edir) və ən əsası, İlahi məşəyini unutmayaraq!..

Nəşriyyatın direktoru: M.Ə.Şəfiyev

Texniki redaktor: S.Q.Mamoyeva

“Müəllim” nəşriyyatında çap olunmuşdur.

Tel.: (+99412) 555 15 60

E-mail: muallim.mmc@gmail.com

Çapa imzalanmışdır 08.02.2021. Sifariş 18.

Kağız formatı 60×84^{1/16}. 3,0 ç.v.